

sminke, der gjorde, at det kom til at se pænt ud. Summa summarum så forringede de driftsbudgettet for staten, og det er vi imod.

Og det har noget med sminke at gøre, når fru Charlotte Antonsen ikke kan finde rundt i tallene. Når tal er sminket, er de selvfølgelig sværere at forstå. Det, som sker nu, er, at noget sminke, der har fået det til at se ud, som om arbejdsgiverne har bidraget til arbejdsmarkedspolitikken her i landet, tager vi væk. Det er selvfølgelig irriterende, men sådan er det, og vi er glade for, at vi nu kan se, at arbejdsgiverne betaler nul og niks til arbejdsmarkedspolitikken her i landet.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Fru Pia Christmas-Møller prøver på at lægge SF det i munden, at vi ikke er så tilfredse med det, vi har aftalt.

Det er vi faktisk; vi er ganske overordentlig tilfredse med det. Vi synes, det er en meget vigtig aftale, vi har fået lavet.

Men jeg forstår nu tydeligt forskellene på, hvordan SF og De Konservative vil lave aftaler med regeringen. Den ene forskel er, at De Konservative ikke går så meget op i, om der også bliver balance på statsfinanserne; det får så være.

Den anden forskel er, at det er et konservativt krav, at de merudgifter, der kommer ved nye initiativer, altid skal finansieres ved besparelser. Det kunne såmænd også være godt nok, hvis det var fornuftige besparelser, hvis det, man skar væk, var overflødige prestigeprojekter, hvis det, man skar væk, var nogle ting, der godt kan undværes.

Men hvad er det så De Konservative går efter ved denne finanslovforhandling? De går efter, at sygehusforbedringerne skal finansieres af nogle af de dårligst stillede her i landet. De går efter en besparelse på 150 mio. kr. på bistandshjælpen i forbindelse med disse her finanslovforhandlinger.

Jeg kan lige så godt sige nu, at det er SF lodret imod. Vi vil advare meget kraftigt imod, at regeringen går med til at lave den slags aftaler med De Konservative. Det vil gøre det meget besværligt for os. Vi er meget klart imod, at man sender regningen til de dårligst stillede hver eneste gang, og det er jo åbenbart det, De Konservative konsekvent ønsker i disse forhandlinger.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Trods indpakningen var det seneste indlæg vel mest beregnet som et partsindlæg i de igangværende finanslovforhandlinger og vendt mod finansministeren, så det vil jeg springe over.

Jeg vil vende mig til økonomiministeren, som siger, at den aftale, regeringen netop har indgået med venstrefløjen, er udtryk for ren teknik. Jeg vil egentlig gerne høre, om SF og Enhedslisten kan bekræfte, at indholdet af den aftale, man har indgået, er udtryk for ren og skær teknik. Er det sådan, at venstrefløjen beredvilligt stiller sine stemmer til rådighed, så regeringen kan efterleve egne målsætninger fra skattereforen i 1993? Det vil jeg gerne have svar på. Det kan gøres meget nemt med et ja eller et nej.

Jeg vil også gerne spørge økonomiministeren, om det er ny radikal politik, at man kalder udgiftskrævende forslag og skattestigninger for ren teknik.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Det er jo rigtigt, at vi ikke havde haft denne diskussion her i dag, hvis ikke Finansministeriet havde lavet en meget beklagelig regnefejl, for så havde det været 8 pct. under alle omstændigheder.

For at skåne mig selv skal jeg ikke gå i dybden med diskussionen om regnefejlen, men bare sige, at factum est, at alle har regnet med 8 pct. i 1997. Det er også en kendsgerning, at vi, som skatteministeren sagde, har brug for, at finanspolitikken ikke er for slap, hvis vi skal fastholde det billede af fortsat stabil økonomisk fremgang, som tegner sig for Danmark.

Og så har jeg sådan set kun to lidt sukkende bemærkninger, en til De Konservative og en til Venstre:

Kan fru Pia Christmas-Møller fortælle mig, hvad der er forskellen på det lovforslag, vi diskuterer i dag, og den tekst, der til det sidste stod i det udkast til forlig med De Konservative, som blev opgivet – af helt andre grunde – den 1. november? Hvad er forskellen? Jeg spørger bare, mest for at hykleriet fra den kant ikke skal nå fuldstændig uanede højder i denne her beskedne anledning.

Det andet; jeg vil sige apropos regnefejl, er: Det er ikke kun Finansministeriet, der ikke altid kan regne, det er også fru Charlotte Antonsen, for hun har lavet en dobbeltregning heroppe fra talerstolen. De samlede virkninger af at ændre på arbejdsmarkedsbidraget og satsregulering i